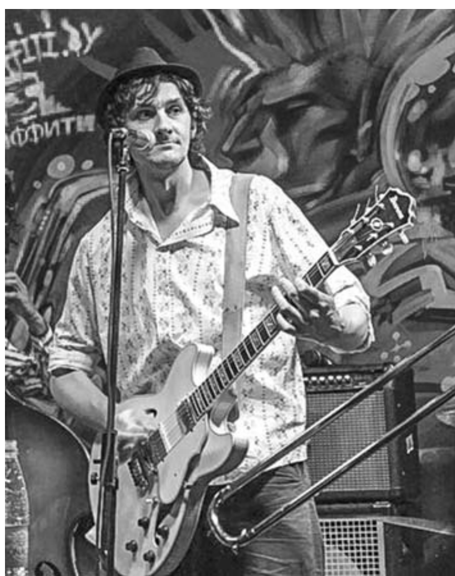

Пра што спявае «Нагуаль»?

Леанід Паўлёнак — вакаліст і лідар незвычайных музычных гуртоў «Нагуаль» і «Маланка оркестр», а таксама жыццярадасны чалавек. Скончыў факультэт мастацтва Інстытута сучасных ведаў імя Шырокава па спецыяльнасці культуролаг-прадзюсар, але з галавой пайшоў у музыку. Любіць збіраць зёлкі і корпацца ў агародзе.

МУЗЫКАЙ ПАЧАЎ ЦІКАВІЦЦА…

— З першых класаў. Мне падабаліся розныя песні. У асноўным з савецкай эстрады — Юрый Антонаў або Марк Бернэс. Сваё дашкольнае жыццё, а таксама ўсе канікулы я правёў у вёсцы на Віцебшчыне. У бабулі была радыёла і мы часта слухалі музыку. Я любіў падпяваць і рухацца ў такт мелодыі. Яшчэ ў дзяцінстве вялікае ўражанне мне пакінула песня «Песняроў» — «Касіў Ясь канюшыну».

ВУЧЫЎСЯ ГРАЦЬ…

— Паступова. У мяне няма музычнай адукацыі, мая адукацыя — жыццёвая. Я самавучка. Нечаму навучыўся ў сяброў, штосьці падглядзеў па відэа. Карацей, са свету па нітцы. Увогуле было так: няма ў групе бас-гітарыста — я граю на бас-гітары. Няма барабаншчыка — граю на барабанах.

СВАЕ МУЗЫЧНЫЯ ГУРТЫ...

— Пачаў ствараць пасля школы. Самы першы па стылі быў хард-панк з элементамі гнусавай дваравой музыкі. Назву мне цяжка ўзгадаць, гэта быў гурт для размінкі. Яго назва і склад пасля шмат разоў мяняліся. Было шмат эксперыментаў. Спрабаваў сябе ў электроннай музыцы, у бардаўскай песні, штосьці ў кірунку «Грамадзянскай абароны», пасля мяне панесла ў бок The Doors і Ніка Кэйва. Потым я даведаўся пра стыль сайкабілі, вельмі захапіўся, пачаў шукаць людзей у Полацку, якія б маглі гэта граць, але нічога не атрымалася. Такімі шляхамі-лабірынтамі пасля з’явіўся «Нагуаль».

МУЗЫКА ГУРТА «НАГУАЛЬ»...

— Мае вельмі шмат тэрмінаў, я спецыяльна іх прыдумляю, бо наша музыка вельмі разнапланавая і цяжка сказаць, якая яна канкрэтна. Яна заўжды новая, у яе з’яўляюцца новыя свежыя формы. Таму можна сказаць, што гэта фольк-мадэрн, арцель па выпрацоўцы энергіі, этнічны сюррэалізм, шаманскі рок-н-рол, эзатэрычны шансон і гэтак далей.

САМЫЯ АКТЫЎНЫЯ ГУРТЫ…

— У якіх я ўдзельнічаю — «Нагуаль», «Маланка оркестр», Recha. Яшчэ крыху граю ў двух кавер-бэндах, адзін з іх называецца «Хутка Смачна», там я барабаншчык. Акрамя музычных гуртоў у мяне яшчэ ёсць праекты фаер-шоў. Я выступаю з Мішам Факірам і з цыркам «Крэсіва». Падтрымліваю іх музычна ў якасці барабаншчыка, гітарыста або выканаўцы на іншых інструментах.

МОВА ПЕСЕНЬ ГУРТА «НАГУАЛЬ»…

— Гэта тое, што мне шэпча прырода. Гэта выдуманая мова, пастаянная імправізацыя. У некаторых песнях ёсць фіксаваныя словы, якія паўтараюцца і ніколі не мяняюцца, але такіх песень няшмат. Фіксаваныя словы патрэбны, бо так людзям прасцей і зручней разумець нас. Цяпер пачалася эпоха злучэння «Маланкі оркестр» і «Нагуаля», бо многія людзі хочуць ад «Нагуаля» паглыбленага фанемнага спеву. Мы сталі дадаваць у песні або беларускую мову, або рускую, і ў нас адразу пачала пашырацца публіка.

Які гурт для мяне важней — «Нагуаль» ці «Маланка оркестр» — сказаць не магу, бо гэта як адказваць на пытанне: каго з дзяцей ты больш любіш — Васю ці Пецю.

У ТЭМАТЫЦЫ ПЕСЕНЬ...

— Ёсць некалькі кірункаў. Напрыклад, у песні «Маленький озорной жук» вельмі гарэзлівая эмоцыя, вельмі яркая, як прыродная стыхія або як добрыя ўспаміны з жыцця. Таксама ў яе ўкладзена гісторыя, вядомая толькі мне, якая выражаецца ў гармоніі, у пэўным спалучэнні інструментаў, пульсацыі — ўсё гэта нараджае сюжэт. Але людзі бачаць у кожнай песні свой сюжэт, бо няма знаёмай мовы. Людзі здольныя фантазіраваць, і гэта важна для «Нагуаля». А так, вядома, кожны музычны твор мае сваю тэматыку. Нашы песні могуць быць і пра ўзаемаадносіны паміж людзьмі, і на экалагічную тэму (песня «Два лесника летят»), пра барацьбу дабра і зла. Музыкант, калі яго песні не нясуць нейкі сацыяльны ці палітычны падтэкст, выходзіць на сцэну аб'яднаць людзей, прымірыць іх, унесці яснасць у іх жыццё. І песні «Нагуаля», на мой погляд, маюць гэты элемент — імкненне да жыцця, здароўе, прасвятленне.

ЛЮБІМАЯ МУЗЫКА...

— Manu Chao і Zaz. Сёння гэтыя два. Але праз тыдзень можа быць зусім іншы настрой, і я назаву іншыя калектывы. Што да музыкі Manu Chao, для мяне гэта вельмі значны музыкант. Яго творчасць — народныя матывы Афрыкі, Мексікі і Іспаніі, перамяшаныя са ска і рэгі. Часта я люблю паслухаць класічны панк-рок, напрыклад, Ramonas ці Stooges.

У БЕЛАРУСКІХ ГУРТОЎ АНДЭГРАЎНДУ...

— Будучыня ёсць. Што да «Нагуаля» і «Маланкі оркестр», гэта ў пэўнай ступені наша праблема, што мы не можам сфакусіравацца на пэўным гурце і не можам людзям данесці самы «сок» гэтай музыкі. Яе ведаюць толькі аматары, бо яны першапачаткова варацца ў гэтай сферы. Другая праблема ў тым, што слухачы найперш выбіраюць музыку, якую разумеюць, у якой не трэба капацца, шукаць нейкія сэнсы.

Мне хацелася б гэтую музыку данесці вялікай колькасці людзей. Я бачу, што чалавек, які не шукае глыбокіх сэнсаў у музыцы, калі чуе музыку «Нагуаля», робіцца шчаслівым.

Будучыня ў музыкі ёсць заўжды. Галоўнае — не баяцца штосьці цікавае сказаць і зрабіць.

АКРАМЯ МУЗЫКІ ЛЮБЛЮ...

— Пакорпацца ў агародзе. Спадзяюся, што ў бліжэйшы час з'явіцца свой «аазіс». Люблю сачыць, як усё расце, развіваецца і пасля з'яўляецца на стале. Люблю рабіць для гэтага намаганні. Яшчэ ўмею гатаваць розныя стравы з нічога. Падабаецца збіраць зёлкі для гарбат. Калі я раблю звычайныя дзеянні, стараюся да іх падыходзіць з глыбокай жыццёвай філасофіяй. Давайце адчуваць і паважаць уласныя хвіліны жыцця на зямлі.

У БУДУЧЫНІ ХАЦЕЎ БЫ ...

— Давесці да ладу які-небудзь з праектаў. Жыццё ідзе, есці трэба, апранацца таксама. Можна пайсці працаваць будаўніком ці ў іншы не музычны бізнес, але разумееш: калі столькі часу прысвяціў сваёй музычнай працы, то пакідаць яе складана. Мая жонка пачала актыўна займацца дзіцячымі музпраектамі. У прыватнасці, гэта песенны праект «Скворечник» і дзіцячы праект «Бусы», дзе мы паказваем спектаклі для дзетак і праводзім музычныя заняткі. Таму можна пражыць і за музыку. Калі ты ў нашай краіне граеш розныя каверы, то на гэтым можна добра зарабіць. Але я па сваёй прыродзе гэта рабіць не магу. Я спрабую, але нешта не гучыць. Яшчэ сумна ад таго, што людзі чакаюць чагосьці, што ўжо мільёны разоў чулі, у той час як побач гучыць штосьці ўнікальнае.

Запісала Ганна ШЫБУТ